

ĐAU THƯƠNG

Hàn Mặc Tử

tranh Nguyễn Thị Hợp

Tựa

Ai nói vườn trăng là một vườn mơ. Ai nói bến mộng là nói bến tình. Người thơ là khách lạ đi giữa Nguồn Trong Trẻo.

Trên đầu người là cao cả, vô biên và vô lượng; xung quanh Người là cơn trớn với yêu đương vây phủ bởi trăm dây quyến luyến, làm bằng êm dịu, làm bằng thanh bai... Gió phượng mô đẩy đưa Người đến bến bờ xa lạ, đầu trinh tiết và đầy thanh sắc. Người dừng lại để hái những lá tình hoa. Người nín lặng để mà nghe tiếng trăng reo vang vang như tiếng châu báu vỡ lở. À, ra người cũng đại đột hót vàng rơi, bọc trong vạc áo.

Trí Người đã dâng cao và thơ Người dâng cao hơn nữa. Thì ra Người đang say sưa đi trong Mơ Ước, trong Huyền Diệu, trong Sáng Láng và vượt hẳn ra ngoài Hư Linh...

Tôi làm thơ ?

Nghĩa là tôi nhả một cung đàn, bấm một đường tơ rung rinh một làn ánh sáng.

Anh sẽ thấy hơi đàn lá lướt theo hơi thơ của hồn tôi và chịu theo những sóng điện nóng ran trút xuống bởi năm đầu ngón tay uyển chuyển.

Anh sẽ run theo khúc ngân nga của tơ đồng, sẽ để mặc cho giai âm rên rĩ nuôi không ngưng.

Và anh sẽ cảm giác lạ, nhìn không chớp mắt khi một tia sáng xôn xao tại có vì sao vỡ. Những thứ ấy là âm điệu của thơ tôi, âm điệu thiêng liêng tạo ra trong khi máu cuồng rên vang dưới ngòi bút.

Tôi làm thơ ?

Nghĩa là tôi yếu đuối quá ! Tôi bị cảm dỗ. Tôi phản lại tất cả những gì mà lòng tôi, máu tôi, hồn tôi đều hết sức giữ bí mật.

Và nghĩa là tôi đã mất trí, tôi phát điên.

Nàng đánh tôi đau quá, tôi bật ra tiếng khóc, tiếng gào, tiếng rú...Có ai ngăn cản được tiếng lòng tôi ?

Tôi đã sống mãnh liệt và đầy đủ. Sống bằng tim, bằng phổi, bằng máu, bằng lệ, bằng hồn. Tôi đã phát triển hết cả cảm giác của Tình Yêu. Tôi đã vui, buồn, giận, hờn đến gần đứt sự sống.

Thôi mời cô cứ vào

Ánh sáng lạ trong thơ tôi sẽ làm cho gò má cô đỏ gấc. Và một khi cô đã vào là cô sẽ lạc, vì vườn thơ tôi rộng rinh, không bờ bến. Càng đi xa càng ớn lạnh...

Hàn Mặc Tử

1. HƯƠNG THƠM

Đà-lạt Trăng Mờ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu.
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ!
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thính chớ nói nhiều,
Để nghe dưới đáy nước hò reo,
Để nghe tơ liễu rung trong gió,
Và để xem trời giải nghĩa yêu.

Hàng thông lấp loáng đứng trong im
Cành lá in như đã lặng chìm.
Hư thực làm sao phân biệt được!
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trắng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động chạm,
Dẫu là tiếng vỡ của sao băng ...

Tới Tân Hôn

Là sợi đường tơ dịu quá trắng
Là bao nhiêu ngọc cũng chưa bằng
Cả và thế giới như không có
Một vẻ yêu là một vẻ tân.

Đã có khi nào cô ước mơ
Rồi đây khai mạc cuộc đời thơ
Bằng đêm hôm ấy êm như rót
Lời mật vào tai ngọt sừng sờ.

Nhưng cái gì thơm đã tới kè
Tôi e tình tứ bớt say mê
Không còn ý nhị ban đầu nữa
Sẽ chán chường và sẽ chán chê.

Cho nên tôi tưởng tới tân hôn
Chưa tới còn xa để được buồn
Để sống trong niềm thương nhớ đã
Để còn mừng tượng đến giai nhân.

Huyền Áo

Mới lớn lên trắng đã thẹn thò
Thơm như tình ái của ni cô
Gió say lướt lướt trong màu sáng
Hoa với tôi đều cảm động sơ

Đang khi màu nhiệm phủ ban đêm
Có thứ gì rơi giữa khoảng im
Rơi tự thượng tầng không khí xuống
Tiếng vang nhẹ nhẹ dội vào tim.

Tôi với hồn hoa vẫn nín thính
Ngâm ngậm trao đổi những ân tình
Để thêm ấm áp nguồn tơ tưởng
Để bóng trời khuya bớt giạt mình.

Từ đầu canh một đến canh tư
Tôi thấy trắng mơ biến hóa như
Hương khói ở đâu ngoài xứ mộng
Cứ là mỗi phút mỗi nên thơ.

Ánh trăng mỏng quá không che nổi
Những vẻ xanh xao của mặt hồ
Những nét buồn buồn tơ liễu rủ
Những lời năn nỉ của hư vô.

Không gian đầy đặc toàn trắng cả
Tôi cũng trắng mà nàng cũng trắng
Mỗi ảnh mỗi hình thêm phiêu diêu
Nàng xa tôi quá nói nghe chẳng

Mùa Xuân Chín

Trong làn nắng ửng: khói mơ tan,
Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng.
Sột soạt gió trêu tà áo biếc,
Trên giàn thiên lý - Bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời.
Bao cô thôn-nữ hát trên đồi.
- Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
Có kẻ theo chồng, bỏ cuộc chơi.

Tiếng ca vút vẻo lưng chừng núi,
Hồn hển như lời của nước mây,
Thâm-thĩ với ai ngồi dưới trúc
Nghe ra ý-vị và thơ-ngây.

Khách xa, gặp lúc mùa xuân chín,
Lòng trí băng-khuông sức nhớ làng:
"- Chị ấy, năm nay còn gánh thóc
Đọc bờ sông trắng nắng chang chang ?..."

Thi Sĩ Chàm

Ta mới thấy xuân vồn trong ánh sáng
Muôn sắc hình múa giỡn dưới ao khuya
Đôi tháp cao kiêu hãnh với hàng bia
Với lau lách ngã mình trong cảnh vắng
Sợ chùng như tiếng rụng của sao băng
Mà vì đâu những tháp Hời kiêu ngạo
Hàng muôn năm sống mãi với đêm sương
Mà vì đâu nghe tiếng bật giữa im lìm
Như mơ tiếc những thời hưng bạo
Phải người chẳng, bên suối uống mây trôi

Phải người chăng đời cao đương hoàng hốt
Bọc trắng vàng trong áo ngủ quên đi
Đề hoàng hôn loang loáng đốt oai nghi
Bao dấu vết thời xưa giờ ử dật
Phải người chăng thi sĩ của dân Chiêm

...
Người lắng nghe lắng nghe trong đáy giếng
Tiếng vàng rơi chìm lìm xuống hư vô
Tiếng ngọc địch nhớ nhưng còn uyển chuyển
Bên cầu sương lưu đọng ánh trăng mơ
Người thôn thức tiếc buồn bao cảnh sắc
Vì luôn đêm sóng bận réo cung Hằng
Người khóc đi khóc đi cho hả nỗi hờn căm.

Mơ Hoa

trâm lan nhẹ ngấm không gian,
Giây phút buồn lây đến mộng vàng
Xiêm áo hôm nay tề chỉnh quá
Dám ôm hôn cúc ở trong sương

Hãy tưới lên hoa giọt lệ nồng
Đếm từng cánh một mấy lần thương
Hãy chôn những mảnh xuân tàn tạ
Và hãy chôn sâu tận đáy lòng

Bóng người thực nữ ẩn trong mơ
Trong lá, trong hoa, khói bụi mờ
Xin chớ làm tỉnh mà biểu lộ
Những tình ý lạ, những lời thơ

Hãy quỳ nán lại : tiếng sao rơi
Khua ánh trăng xanh động khí trời
Gió thổi hay là hoa thổi nhỉ ?
Ô hay người ngọc biến ra hơi

Sáng Trăng

Vui thay cảnh sáng trăng
Ái tình bắt đầu căng
Hoa thơm thì nín lặng
Hương thơm thì bay lan
Em tôi thì hôn hển
Áo xiêm lấm tẩm vàng

Em tôi đã hiểu chưa
Đó là khúc tình ca
Nâng theo hơi thở nhẹ
Ở trên lan dây tơ
Của lòng em rộn rã
Khi mới học đời mơ
Đêm nay trăng đúng tuổi
Năm nay em dậy thì
Làm sao không quyến luyến
Hoa gió đã tình si
Em tôi còn ngẫm nghĩ
Chưa thấy nói năng chi ...

Say Nắng

Mặt trời mai ấy đỏ ong
Nàng Tiên hóng mát trên hòn cù lao
Mùi xiêm thơm tựa sen ngào
Áo xiêm: nhuộm nắng hồng hào chưa khô
Bỗng trong im lặng như tờ
Hương gì ngan ngát giả đồ say sưa
Gió ơi lại đẩy mà ngửa
Tôi đứng xa lắm xin chừa tôi đi
Hồn tôi mắc cỡ là vì
Không quen thường thức cái gì ngất ngây
Nnhư là ánh sáng vàng lay
Nnhư thơ sắp sửa phô bày yêu đương
Nơi đây mây gió chán chường
Ý gì tiên nữ đo lường tình tôi
Tôi toan đớp cả ráng trời
Tôi toan đớp cả miếng cười trong khe.

Thời Gian

Còn đâu trắng lệt những trời xanh
Mùi vị thơm tho một ái tình
Đố kiếm cho ra trong lớp bụi
Ít nhiều hơi hám của kiên trinh.

Đừng tưởng ngàn xưa còn phảng phất
Nơi làn gió nhẹ lúc ban đêm
Hồn xưa từ ấy không về nữa
Ở cõi hư vô dấu đã chìm.

Chỉ có trăng sao là bất diệt
Cái gì khác nữa thảy đi qua
Tây Thi nàng hỏi bao nhiêu tuổi
Vẻ đẹp mê toi vẫn nỡ nà

Tôi lạy muôn vì tinh tú nhé
Xin đừng luân chuyển để thời gian
Chậm đi cho kẻ tôi yêu dấu
Vẫn giữ màu tươi một mỹ nhân

Cao Hứng

Tôi làm trăng cổ độ,
Lượng trời rộng bao la.
Tôi làm Tô Đông Pha
Đàn tương tư lạc điệu.

Thơ tôi thương huyền diệu.
Mọc lên đạo từ bi.
Tôi bắt chước Hi Di
Ngủ một trăm ngày dậy.

Xem mặt trời đang cháy
Là điềm có tiên tri.
Tôi thấy nàng Tây Thi
Giặt sa trên bàn thạch.

Tôi yêu trời nguyệt bạch,
Tôi say màu thanh thiên.,
Tôi ưng ả thuyền quyên
Ở trong pho tình sử.

Cho tôi hoa đèn ngự,
Cho tôi lòng ni cô,
Xuân trên má nường Thơ
Ngon như tình mới cắn.

Đàn Ngọc

Điệu Hàm Chương mai hoa còn rớt ngọc
Xiêm nghề nàng ven vén để hương lay
Nốc đi cho làn phấn điềm màu say
Cho rung động toàn thân người rớm khóc

Rồi muôn xuân đã nư chiều thôn thức
Đều run lên như thể tấm hồn mơ
Ai gieo chi thương tiếc giữa đường tơ
Cho lỡ dở vang lên từng tiếng nấc!

Nguồn sáng lóng lờ đi trong sự thật
Trong ảo huyền và trong cả mê ly
Ai nữ nào cắt nghĩa tới hàng mi:
Là ứ lại, là trào ra nước mắt.

Bằng trăm tiếng vẽ ra trăm màu sắc
Với đôi tay này trút hết đê mê.
Dạ lan hương bùng nở cánh e dè
Trong khúc nhạc rên đều hơi gió rớt.

Đàn ngọc đã rít lên chiều nả nót,
Tôi kêu rêu van khóc lạy nàng thôi!
Hãy uống đi cốc rượu ngấm đầy hơi
Chan chứa vị nồng say đêm hợp cảnh

Nàng! Lạy nàng! hãy nghe tôi cầu khẩn:
Hãy khoan tay cầm lại trí tương tư
Đang chờn vờn trong nguồn sáng ngát ngư
Đang lướt lướt ở trong màu hoa lệ.

Trên cung bực hãm mau niêm ngọc kê,
Với lòng run ngưng hết cả thanh âm,
Cho lừng lợ chói với điệu phong cầm,
Cho tôi bớt bồi hồi trong một phút

Đây Thôn Vĩ Dạ

Sao anh không về chơi thôn Vĩ?
Nhìn nắng hàng cau, nắng mới lên
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến Sông Trăng đó,
Có chở trăng về kịp tối nay?

Mơ khách đường xa, khách đường xa,
Áo em trắng quá nhận không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh,

Ai biết tình ai có đậm đà

Ghen

Ta ném mình đi theo gió trăng
Lòng ta tản khắp bốn phương trời
Cửu trùng là chốn xa xôi lạ
Chim én làm sao bay đến nơi ?

Chiếc tàu chở cả một đêm trăng
Muôn ánh sao ngời chói thẳng băng
Muôn sợi hương trầm bay bồi rối
Muôn vản thần thánh sống cao sang.

Giây phút ôi chao! nguồn cực lạc
Tình tôi ghen hết thú vô biên
Ai cho châu báu cho thính sắc
Miệng lưỡi khô khan, hết cả thèm

Lưu Luyến

Chưa gặp nhau mà đã biệt ly
Hồn anh theo dõi bóng em đi
Hồn anh sẽ nhập trong luồng gió
Lưu luyến bên em chẳng nói gì.

Thơ em cũng giống lòng em vậy
Là nghĩa thơm tho như ánh trăng
Mềm mại như lời tơ liễu rủ
Âm thầm trong áng gió bắn khoăn.

Anh đã ngâm và đã thuộc lâu
Cả ngàn rung động bởi thương đau
Bởi vì mê mẩn, vì khoan khoái
Anh cắn lời thơ để máu trào.

Lời thơ ngậm cứng không rền rĩ
Mà máu tim anh vọt lảng lai
Thơ ở trong lòng reo chẳng ngớt
Tiếng vang tha thiết dội khắp nơi.

Em đã nghe qua em đã hay
Tình anh sao phải chứng mê say

Anh điên anh nói như người dại
Van lạy không gian xóa những ngày.

Những ngày đau khổ nhuộm buồn thiu
Những ngày mây lam cuốn dập diu
Những mảnh nhạc vàng rơi lá tả
Những niềm run rẩy của đêm yêu.

Anh đứng cách xa hàng thế giới
Lặng nhìn trong mộng miệng em cười
Em cười anh cũng cười theo dõi
Để nhẩn hồn em đã tới nơi

2. MẶT ĐĂNG

Những Giọt Lệ

Trời hỡi, bao giờ tôi chết đi ?
Bao giờ tôi hết được yêu-vì,
Bao giờ mặt nhật tan thành máu
Và khối lòng tôi cứng tợ si ?

Họ đã xa rồi khôn níu lại,
Lòng thương chưa đã, mền chưa bura...
Người đi, một nửa hồn tôi mất,
Một nửa hồn tôi bỗng dại khờ.

Tôi vẫn còn đây hay ở đâu?
Ai đem tôi bỏ dưới trời sâu?
Sao bông phượng nở trong màu huyết,
Nhỏ xuống lòng tôi những giọt châu ?

Cuối Thu

Lựa trời ai dệt với ai căng
Ai thả chim bay đến Quảng Hàn
Và ai gánh máu đi trên tuyết
Mảnh áo da cừu ngấm nở nang

Mây vẽ hăng hà sa số lệ

Là nguồn ly biệt giữa cô đơn
Sao không tô điểm nên sương khói
Trong cõi lòng tôi buổi chập chờn

Đây bãi cô liêu lạnh hững hờ
Với buồn phơn phớt, vắng trơ vơ
Cây gì mảnh khảnh run cầm cập
Điểm báo thu vàng gầy xác xơ

Thu héo nác thành những tiếng khô
Một vì sao lạ mọc phương mô ?
Người thơ chưa thấy ra đời nhỉ ?
Trình bạch ai chôn tận đáy mô ?

Thao Thức

Lạnh quá ánh trăng không sáng mấy
Cho nên muôn dặm ở ngoài kia
Em đang mong mỏi, em đang nhớ
Bứt rứt lòng em muốn trở về.

Nhưng xa xôi quá biết làm sao ?
Lấy trí tương tư đo được nào ?
Em mới vùng vằng em thờ dốt
Tình thương trong dạ cứ xôn xao.

Thôi em chán quá, em buồn quá
Anh của em giờ cười với ai ?
Nói những gì đâu tức tối dạ !
Em hồ nghi mãi, giận không thôi.

Lạnh quá ánh trăng không sáng mấy
Cho nên chần chiếu vẫn so le
Nếu hay thương nhớ là thương nhớ
Em dại gì đâu, ngủ thiếp đi .

Hãy Nhập Hồn Em

Đừng nhắc nhớ tên anh ngoài lỗ miệng
Vì gió hương nghe được rì thâm hoa
- Lộ mất rồi tâm sự của đôi ta
Chưa hề nói cho một ai nghe biết
Chưa hề dặn ngày mai rồi tiễn biệt
Chưa khi nào đọc đến chữ chia ly.

Bỗng đêm nay trước cửa bóng trăng qui
Sấp mặt xuống uốn mình theo dáng liễu
Lời nguyện gắm xanh như màu huyền diệu
Nào nề lòng viễn khách giữa cơn mơ
Trời từ bi cảm động ứa sương mờ
Sai gió lại lay hồn trong kẽ lá
Trăng choáng váng với hoa tàn cùng ngã
Anh đoán chừng cơn ấy em ngắt đi
Khổ lòng chưa, em hỡi! Mộng tình si
Cuồng dại quá, khiến nước mây sừng sượng
Nhưng qua rồi những phút giây tơ tưởng
Anh nhìn trăng lờ lển đậu ngành cao
Phải giờ này đang lúc em chiêm bao
Chính giờ này anh đang yêu em thiết
- Em hãy nhập hồn em trong bóng nguyệt

Khói Hương Tan

Tối hôm nay muôn sao bay nhấp nháy
Sông Mê Hà đưa đẩy sóng triền miên
Thuyền anh buông lững lơ trong hiu quạnh
Tới em chưa, đã tới bến lòng em
Mộng yên ương đang khi tim rạo rạt
Thuyền anh neo đậu trước bến Hàn Giang
Nhưng yên ương khi trăng sao bàng bạc
Biển mất rồi, anh thấy khói hương tan.

Đôi Ta

Mà anh hay em trong tim đều rạn
Đều chôn sâu hình ảnh một người mơ
Bây giờ đây quần quít hiện bây giờ
Chỉ biết có đôi ta là đang sống
Đang cho nhau ngọt ngào và đang mộng
Cố làm lơ không biết đến thời gian
Đến bông hoa tàn tạ với trăng ngàn
Đến những tình duyên chung quanh thất vọng
Nhiều hành tinh tan đi vì đã lỏng
Ôi muôn năm! Giấc mộng đã đời chưa ?
Lúc ấy sóng triều rên rỉ chưa bura
Cứ nhắm mắt, cứ yêu nhau như chết
Cứ sáng sốt, tê mê và rũ liệt
Đừng nghe chi âm hưởng địa cầu đang

Vỡ toang ra từng mảnh, cả không gian
Cả thời gian, từ tạo thiên lập địa
Đều trộn trạo, điều hòa và xí xóa
Thành hư không như tình ái đôi ta .
Trong im lim, lẻ loi trong dãy động,
Cũng hình như, em hơi, động Huyền Không
Mà đêm nghe tiếng khóc ở đáy lòng,
Ở trong phổi, trong tim, trong hồn nữa .
Em cố nghĩ ra một chiều vàng úa,
Lá trên cành cành héo hắt, gió ngừng ru:
"Một mối tình nức nở giữa âm u,
Một hồn đau rã lần theo hương khói,
Một bài thơ cháy tan trong nắng rọi,
Một lời run hoi hóp giữa không trung,
Cả niềm yêu, ý thơ, cả một vùng,
Hóa thành vũng máu đào trong ác lặn",
Đây là tất cả người anh tiêu tán,
Cùng trăng sao bàng bạc xứ Say Mơ
Cùng tình em tha thiết như văn thơ
Ràng rịt mãi cho đến ngày tận thế

Sầu Vạn Cổ

Lòng ta sầu thảm hơn mùa lạnh,
Hơn hết u buồn của nước mây,
Của những tình duyên thương lỡ dở,
Của lời rên siết gió heo may.

Cho ta nhận lấy không đền đáp,
Ơn trọng thiêng liêng xuống bởi trời,
Bằng tiếng kêu gào say chệnh choáng,
Bằng tim, bằng phổi nóng như sôi.

Và sóng buồn dâng ngập cả hồn,
Lan tràn đến bến mộng tân hôn.
Khóe cười nức nở nơi đầu miệng,
Là nghĩa, trời ơi, nghĩa héo hon

Muôn Năm Sầu Thảm

Nghệ hơi Nghệ, muôn năm sầu thảm
Nhớ thương còn một nắm xương thôi
Thân tàn ma dại đi rồi
Rầu rầu nước mắt bời bời ruột gan

Nghe gió là ôm ngang với gió
Tưởng chừng như trong đó có hương
Của người mình nhớ mình thương
Nào hay gió tạt chả vương vấn gì
Nhớ lắm lúc như si như dại
Nhớ làm sao bãi hoai tay chân
Nhớ hàm răng, nhớ hàm răng
Mà ngày nào đó vẫn khăng khít nhiều
Dẫu đau đớn vì lời phụ rẫy
Nhưng mà ta không lấy làm điều
Trăm năm vẫn một lòng yêu,
Và còn yêu nữa rất nhiều em ơi.

Dấu Tích

Trăng dầu sáng còn thua đôi mắt ngọc,
Trời tuy xa lòng thiếu nữ xa hơn
Ái ân là hơi thở của van lơn
Và thú thiệt cũng chưa thích bằng khóc

Vườn chói lợi thì tình yêu phải ngọt.
Tiết trinh còn, em phúc hậu hơn thơ
Hoa nín lặng là hoa giả đò mơ,
Tôi nín lặng là âu tôi mắc cỡ

Khi xa cách không gì bằng thương nhớ.
Mua ngàn vàng là nhất định không nghe.
Ngủ một mình là chẵn chiếu phải so le
Khóc một chắc có ai vô mà biết!

Lòng thi sĩ chứa đầy trang vĩnh biệt,
Mộng có thành là mộng ở đầu hôm
Hương không ngọt, xuân sớm lẽ nào thơm
Mật không đắng ân tình không thú vị

Khôn rên siết là thơ vô nghĩa lý
Em có chồng mà đành đoạn chia đôi
Xưa thứ gì dính dáng ở đầu môi
Nay trả lại để tôi làm dấu tích.

3. MÁU CUÔNG VÀ HÒN ĐIÊN

Trường Tương Tư

Hiểu gì không, ý nghĩa của trời thơ
Của hương hoa trong trăng lờn lợt bầy
Của lời cảm muôn vì sao áy náy
Hiểu gì không em hỏi! hiểu gì không ?
Anh ngâm nga để mở rộng cửa lòng
Cho trăng xuân tràn trề say chơi với
Cho nắng hường vấn vương muôn ngàn sợi;
- Cho em buồn trời đất ứa sương khuya,
Để em buồn, để em nghiệm cho ra
Cái gì kết lại mới thành tinh tú;
Và uyên ương bởi đâu không đoàn tụ,
Và tình yêu sao lại dở dang chi,
Và vì đâu, gió gọi giạt lời đi.
- Lời đi qua một chiều trong kẽ lá,
Một làn hương mới nửa lòng sa ngã
Anh mẩn rồi ý vị của làn mơ.

Lệ Kiều ơi! em còn giữ ý thơ
Trong đôi mắt mùa thu trong leo lẻo,
Ở xa xôi lặng nhìn anh khô héo
Bên kia trời hãy chụp cả hồn anh.
Hãy van lơn ở dưới chân Bàn Thành,
Cho yêu ma muôn năm vùng trở dậy,
Náo không gian cho lửa lòng bùng cháy,
Và để cho kinh động đến người tiên,
Đang say sưa trong thế giới Hảo Huyền
Đang trừng giỡn ở bên sông Ngân biếc...

Anh rõ trước sẽ có ngày cách biệt,
Ngó như gần nhưng vẫn thiệt xa khơi!
Lau mắt đi đừng cho lệ đầy vơi.
Hãy mừng tượng một người thơ đang sống
Trong im lìm lẻ loi trong dãy động.
- Cũng hình như, em hỏi! động Huyền Không!
Mà đêm nghe tiếng khóc ở đáy lòng,
Ở trong phổi, trong tim, trong hồn nữa.
Em có nghĩ ra một chiều vàng úa,
Lá trên cành héo hắt, gió ngừng ru:
"Một mối tình nức nở giữa âm u,
"Một hồn đau rã lãn theo hương khói,

"Một bài thơ cháy tan trong nắng đợi,
"Một lời run hoi hóp giữa không trung,
"Cả niềm yêu, ý nhớ, cả một vùng,
"Hóa thành vũng máu đào trong ác lặn".

Đây là tất cả người anh tiêu tán,
Cùng trăng sao bàng bạc xứ Say Mơ,
Cùng tình em tha thiết như văn thơ,
Ràng rịt mãi cho đến ngày tận thế

Hồn Là Ai

Hồn là ai là ai? tôi không biết
Hồn theo tôi như muốn cột tôi chơi
Môi đầy hương tôi không dám ngậm cười
Hồn vội mớm cho tôi bao ánh sáng
Tôi chết giả và no nê vô hạn
Cười như điên, sặc sụa cả mùi trắng
Áo tôi là một thứ ngọc hơn vàng
Hồn đã cầu, đã cào, nhai ngấu nghiến
Thịt da tôi sượng sần và tê điếng
Tôi đau vì rùng rợn đến vô biên
Tôi chìm hồn xuống một vũng trắng êm
Cho trăng ngập trắng dần lên tới ngực
Hai chúng tôi lặng yên trong thổn thức
Rồi bay lên cho tới một hành tinh
Cùng ngã nghiêng lẫn lộn giữa muôn hình
Đề gào thét một hơi cho rớt óc
Cả thiên đường trần gian và địa ngục

Hồn là ai? là ai! tôi không hay
Dẫn hồn đi rờn rã một đêm nay
Hồn mệt lả mà tôi thì chết giấc

Biển Hồn Ta

Máu tim ta tuôn ra làm bể cả
Mà sóng lòng rồn rập như mây trôi
Sóng lòng ta tràn lan ngoài xứ lạ
Dâng cao lên, cao tột tới trên trời.

Ôi ta đã mưa ra từng búng huyết
Khi say sưa với lượn sóng triền miên

Khi nhận lấy trong thâm tâm cay nghiệt
Giọng hờn đau trăm vạn nỗi niềm riêng.

Ta muốn níu hồn ai đừng hiển hiện
Trong lòng và đang tắm máu sông ta
Ta muốn vớt ai ra ngoài sóng điện
Để nhìn xem sắc mặt với làn da.

Ôi ngông cuồng! Ôi rồ dại, rồ dại!
Ta đi thuyền trên mặt nước lòng ta
Ôi ngông cuồng, ôi rồ dại, rồ dại
Ta cầm thuyền chính giữa vũng hồn ta

Sáng Láng

Sông Ngân đã im lìm không tiếng sóng
Mà lòng anh rào rạt mãi không thôi!
Ở tầng cao khúc Nghê thường đồng vọng!
Nghe gì đâu, em hỡi! ráng mây trôi .

Anh đã thoát hồn anh ngoài xác thịt,
Để chập chờn trong ánh sáng mờ lung,
Để tìm em đưa hai tay ràng rịt
Mảnh tình thiêng ngả ngón giữa không trung.

Anh đã gặp hồn em đương chơi với,
Bến Mê Hà trên giải nước mênh mang.
Anh đã đón tình em bay phát phối,
Như hương trắng đằm thắm cõi không gian.

Chúng ta tiến, em ơi, làm thanh khí .
Cho tan ra hòa hợp với tình anh
Của trời đất, của muôn ngàn ý nhị,
Và tình ta sáng láng như trăng thanh .

Ngủ Với Trăng

Ta không nhấp rượu
Mà lòng ta say
Vì lòng nao nức muốn
Ghi lấy đám mây bay
Té ra ta vốn làm thi sĩ
Khát khao trăng gió mà không hay
Ta đi bắt nắng ngừng, nắng reo, nắng cháy

Trên sóng càn, sóng áo cô gì má đỏ hây hây
Ta rình nghe niềm ý băng khuôn trong gió lảng
Vội là hơi thở nồng nàn của tuổi thơ ngây
Gió nâng khúc hát lên cao vút
Vần thơ uốn éo lách từng mây
Ta hiểu ta rồi, trong một phút
Lời tình chơi vơi giữa sương bay
Tiếng vàng rơi xuống giếng
Trăng vàng ôm bờ ao
Gió vàng đang xao xuyên
Áo vàng bởi chị chưa chồng đã mặc đi đêm
Theo tôi đến suối xa miền
Cởi thơ, cởi mộng, cởi niềm yêu thương
Mây trôi lơ lửng trên giòng nước
Đôi tay vốc uống quên lạnh lòng
Ngả nghiêng đôi cao bọc trăng ngủ
Đây mình lóm đóm những hào quang

Say Trăng

Ta khắc hồn ra ngoài cửa miệng
Cho bay lên hí hửng với ngàn khơi
Ở trên kia, có một người
Ngồi bên sông Ngân giặt lụa chơi
Nước hóa thành trăng trắng ra nước
Lụa là ướt đẫm cả trăng thơm
Người trăng ăn vận toàn trăng cả
Gò má riêng thôi lại đỏ hườm
Ta hăng đưa tay choàng trăng đã
Mơ trăng ta lượm tơ trăng rơi
Trăng vương lên cành lên mái tóc cô ơi,
Hãy đứng yên tôi gỡ cho rồi cô đi
Thong thả cô đi
Trăng tan ra bọt lấy gì tôi thương
Tối nay trăng ở khắp phương
Thầy đều nao nức khóc nường vu qui
Say! say lão đảo cả trời thơ
Gió rít tần cao trăng ngã ngựa
Vỡ tan thành vũng đọng vàng khô
Ta nằm trong vũng trăng đêm ấy
Sáng dậy diên công mưa máu ra.

Rượu Trăng

Ha ha! Ta đuổi theo trăng
Ta đuổi theo trăng
Trăng bay lả tả ngã lên cành vàng
Tới đây là nơi tôi được gặp nàng
Rủ rê, rủ rê hai đứa tôi vào rừng hoang
Tôi lượm lá trắng làm chiếu trải
Chúng tôi kê đầu lên khối sao băng
Chúng tôi nói chuyện bằng hơi thở
Dần dần hoa cỏ biến ra thơ
Chúng tôi lại là người của ước mơ
Không xác thịt chỉ có linh hồn đang mộng
Chao ôi! Chúng tôi rú lên vì kinh động
Vì trăng ghen, trăng ngã, trăng rụng xuống mình hai tôi

Trăng Tự Tử

Lòng giếng lạnh! Lòng giếng lạnh
Sao chẳng một ai hay
Nghe nói mùa thu náu ở chỗ này
Tất cả âm dương đều tụ họp
Và trăng mây ngừng lại ở nơi đây
Để nghe, à để nghe
Bao lời bí mật đêm thời loạn
Bao giọng buồn thương gió đã thè
Bao lời ai oán của si mê
Mà trai gái tự tình bên miệng giếng
Miệng giếng há ra
Nuốt ực bao la
Nuốt vì sao rơi rụng
Loạn rồi! loạn rồi, ôi giếng loạn
Ta hoảng hồn, hoảng vía, ta hoảng thiên
Nhảy ùm xuống giếng vớt xác trăng lên.

Chơi Lên Trăng

Tôi đi trong ánh sương mờ
Tìm con trăng lạc ngoài bờ bên kia
Xứ yêu bát ngát, tôi lia
Dò xem ý tứ ban khuya, tôi liêu

Tôi gò mây lại
Tôi tìm sao bay
Gió nào tràn ngập xứ này
Và tràn ngập cả những ngày xa xôi

Không trào nước mắt không thê thảm
Tôi dọa không gian, rửa tới cùng
Tôi khát vô cùng
Tôi riết thời gian trong nắm tay
Tôi vo tiéc mền như vo lụa
Cát tiếng cười ròn xao động vùng mây.
Tôi nhập hồn tôi trong khúc hát
Để nhờ không khí đẩy lên trăng
Để nghe tiếng nhạc Nghe Thường trở
Để hợp tinh anh của nguyệt cầu
Và để thoát ly ngoài thế giới
Để cười, để trững, để yêu nhau.

Lên chơi cung Quế lần đầu
Ôi phép lạ, ôi nhiệm màu
Vườn tiên sáng láng như lòng người thương

Một Miệng Trăng

Cả miệng ta trăng là trăng
Cả lòng ta vô số gái hồng nhan
Ta nhả ra đây một nàng
Cho mây lặng lờ, cho nước ngát ngậy
Cho vì sao rụng xuống mái rùng say
Gió thổi rào rào như lá đổ
Suối gì trong trắng vẫn đồng trinh
Bóng ai theo dõi bóng mình
Bóng nàng yêu tinh
Nhịp cười như tiếng vỡ pha lê

Thưa, tôi không dám say mê
Một mai tôi chết bên khe Ngọc Tuyền
Bây giờ tôi dại, tôi điên
Chấp tay tôi lạ cả miền không gian

Hẹn tôi tặng sáng đi tìm mộng
Mộng còn lưỡng vương bên xam mơ
Tiếng gà gáy rung trăng đầu hạ
Tôi hoảng hồn lên, giận sững sờ

Rướm Máu

Ta muốn hôn trào ra đầu ngọn bút;
Mỗi lời thơ đều dính não cân ta .

Bao nét chữ quay cuồng như máu vọt,
Như mê man chết điếng cả làn da .

Cứ để ta ngất ngư trong vũng huyết,
Trải niềm đau trên mảnh giấy mong manh;
Đừng nắm lại nguồn thơ ta đang siết,
Cả lòng ta trong mớ chữ rung rinh.

Ta đã ngậm hương trắng đầy lỗ miệng,
Cho ngậy người mê dại đến tâm can,
Thét chòm sao hoảng rọi vào đáy giếng,
Mà muôn năm rướm máu trong không gian.

Trút Linh Hồn

Máu đã khô rồi, thơ cũng khô
Tình ta chết yếu tự bao giờ
Từ nay trong gió - trong mây gió
Lời thảm thương rên khắp nẻo mơ

Ta còn triu mến biết bao người
Vẻ đẹp xa hoa của một thời
Đầy lệ, đầy thương, đầy tuyệt vọng
Ôi! giờ hấp hối sắp chia phôi .

Ta trút linh hồn giữa lúc đây
Gió sầu vô hạn nuôi trong cây
- Còn em sao chẳng hay gì cả ?
Xin để tang anh đến vạn ngày .

Ước Ao

Đo từ ngọn cỏ tới cung trăng
Những sợi hào quang vãn thước vàng
Bắt! Bắt! Thơ bay trong gió loạn
Để xem tình tứ nặng bao cân

Ở đây vô số là xuân mộng.
Tới tập lòng tôi lượn sóng trời
Ai nữ dang tay mà vớt lấy
Mùi hương trong nếp áo xiêm rơi

Tôi tìm ánh nắng vạn đời vương
Vì cuốn sách xưa lúc lạ thường

Tờ giấy mong manh tình đã nhạt,
Tôi làm sao níu được niềm thương ?

Ở đâu có những lá tình hoa,
Phước lộc vô biên đến mọi nhà
Ở đâu có những lương tâm quý,
Tiếng thơm lừng thâu đến tai vua

Tôi ước ao là tôi ước ao,
Tình tôi vô lượng sẽ dâng cao
Như bông trắng nở, bông trắng nở,
Những cánh bông thơ trắng ngạt ngào

Hồn Lìa Khỏi Xác

Há miệng cho hồn văng lên muôn trượng,
Chơi vui trong khí hậu chín từng mây.
Ánh sáng lại sẽ tan vào hư lãng,
Trời linh thiêng; cao cả gọi nồng say...

Vì không giới, nơi trầm hương vắng lặng,
Nên hồn bay vùn vụt tới trăng sao,
Sóng gió nổi rừng rừng như địa chấn,
Và muôn vàn thân phách ngã lao đao.

Cả hơi hám muôn xưa theo ám ảnh,
Hồn trơ vơ không biết lạc về đâu?
Và vương phải muôn vàn tinh khí lạnh,
Hồn mê man bất tỉnh một hồi lâu.

Rồi sáng sớm bay tìm muôn tử khí,
Mà muôn sao xa cách cõi hoang sơ.
Hồn cảm thấy bụi ngùi như róm lệ,
Thôi hồn ơi, phiêu lạc đến bao giờ!

Hồn hãy thoát ly ra ngoài tâm tưởng
Là hồn đừng nghĩ ngợi đến hồn trong,
Cứ để mặc hồn ngoài bay lượn vương,
Ngao du cùng khắp cõi trí mênh mông.

Xác ta sẽ hút bao nguồn trăng loạn,
Ngắm vào trong cơ thể những hoa hương,
Và sẽ thở ra toàn hơi thở sáng,
Đề trên cao, hồn khỏi lộn màu sương.

Rồi hồn ngấm tử thi hồn tan rã,
Bức thành âm khí loãng nguyệt cầu xa.
Hồn mất xác, hồn sẽ cười nghiêng ngả,
Và kêu rêu thảm thiết khắp bao la...

Ôi hồn thiêng liêng không hề chết đặng,
Làm sao hồn chẳng hiểu nghĩa vô biên.
Ngày tận thế là ngày tán loạn,
Xác của hồn, hồn của xác y nguyên.

Đêm nay ta khắc hồn ra khỏi miệng,
Để cho hồn đỡ bớt nỗi bi thương.
Nhưng khôn nổi xác ta đành câm tiếng,
Hồn đi rồi, không nhập xác thê lương.

Siêu Thoát

Mới hay cõi siêu hình cao tột bực,
Giữa hư vô xây dựng bởi trăng sao .

Xa lắm rồi, xa lắm, hải dương bao!...
Ai tới đó chẳng mê man thần trí,
Tòa châu báu kết bằng hương kỳ dị
Của tình yêu rung động lớp hào quang.

Những cù lao trôi nổi xứ mệnh mang,
Sẽ quy tụ, thâu về trong một mối,
Và tư tưởng không bao giờ chấp nổi .
Là vì sao ? Vì sợ kém thiêng liêng.
Trí vô cùng lan nghĩ rộng vô biên
Cắt nghĩa hết những anh hoa huyền bí .

Trời bát ngát không cần phô triết lý .
Thơ lãng lai chấp chóa những hàng châu .
Ta hiểu chi trong áng gió nhiệm mầu ?
Những hạt lệ của trích tiên đày đọa .

A ha hã! say sưa chê chán đã .
Ta là ta hay không phải là ta ?
Có gì đâu, cả thể với cao xa,
Như cõi rề của trăm nguồn đạo hạnh.

Hớp rượu mạnh, máu càng tăng sức mạnh.
Ôi điên rồ! khoái lạc đến ngất ngư .
Thương là thương lòng mình giận chưa nư .

Hồn vội thoát ra khỏi bờ trí tuệ.

Cô Liêu

Gió lùa ánh sáng vô trong bãi
Trăng ngậm đầy sông, chảy lảng lai.
Buồm trắng phất-phơ như cuống lá
Lòng tôi bát-ngát rộng bằng hai.

Tôi ngồi dưới bến đợi nường Mơ,
Tiếng rú ban đêm rạn bóng mờ,
Tiếng rú hồn tôi xô vỡ sóng,
Rung tầng không-khí bạt vi-lô.

Ai đi lẳng-lặng trên làn nước,
Vội lại ai ngồi khít cạnh tôi?
Mà sao ngậm kín thơ đầy miệng,
Không nói không rằng nín cả hơi?

Chao ôi! Ghê quá trong tư-tưởng,
Một vũng cô liêu cũ vạ đời!
Chao ôi ghê quá! Chao ghê quá!
Cảm thấy hồn tôi ớn lạnh rồi!

Người Ngọc

Ta để chữ Ngọc lên tàu lá
Sương ở cung thêm giỏ chẳng thôi
Tình ta khuấy mãi không thành khối
Nư giận đôi phen cần phải môi

Cho ta hết cả: hương và sắc.
Của những bông hoa thắm lạ kỳ
Ta sẽ học ra từng búng huyết
Nhuộm đầy phong vị lúc mê ly

A ha! Ta vốn người trong mộng
Hư thực như là một ý thơ
Ta đi góp nhặt từng tia sáng
Và kết duyên tình để ước mơ.

Hôm nay trăng sáng là trăng sáng,
Không biết thiêng liêng ở cõi nào.
Cô nường gái đẹp đương nằm chết,

Trên cánh tay mình, hãy xiết bao.

Cô gái đồng trinh

Đêm qua trăng vương trong cành trúc
Cô lảng giềng bên chết thiệt rồi
Trinh tiết vẫn còn nguyên vẹn mới
Chưa hề âu yếm ở đâu môi.

Xác cô thơm quá thơm hơn ngọc
Cả một mùa xuân đã hiện hình
Thinh sắc cơ hồ lưu luyến mãi
Chết rồi - xiêm áo trắng như tinh.

Có tôi đây hôn phác tôi đây
Tôi nhập vào trong xác thịt này
Cốt để dò xem tình ý lạ
Trong lòng bí mật ả thơ ngây
Biết rồi, biết rồi! Thôi biết cả
Té ra Nàng sắp sửa yêu ta
Bao nhiêu mơ ước trong tim

Ngoài Vũ Trụ

Lụt Hồng thủy trời không cho tái lại,
Khiến bồ câu bay bổng quá không gian.

- Ra không gian là vượt hẳn thượng tầng.
Tấp tới đến ở ngoài kia vũ trụ,
Nơi khí tượng bốc ngùn muôn tinh tú,
Nơi không cho hồn lai vãng quan chiêm.

Sáng vô cùng, sáng lảng cả mọi niềm,
Không u ám như cõi lòng ma quỷ .
Vi có đáng hằng Sóng, hằng Ngự trị,
Nhạc thiêng liêng đồn trời khắp hư linh.

Ồ say sưa trên hết các tục tình,
Ồ thú lạ, những phút giây thanh thoát.
Hương cho thơm ứ đây hơi khoái lạc,
Máu cho cuồn run giật đến miên man.

Hồn hơi hồn, lên nữa, quá thình gian.

Tìm tới chốn chiêm bao ngoài sự thực.
Mộng là mộng trần trề muôn vạn ức.
Tình thơm tho như ngân lệ còn nguyên.

Ta ước ao đầu đội mũ triều thiên,
Và tắm gội ở trong nguồn ánh sáng.
Ca những điệu ngọc vàng cao sang sáng,
Lời vãng xa truyền nhiệm đến vô song.
Bầu hạo nhiên lỏng lộng một màu trong,
Không rung động bởi tơ huyền náo nức.

Hồn hơi hồn, bay ra ngoài kia mức,
Nơi thiên sâu địa thâm giới Lâm Bô
Say máu ngà, say nữa tới chùng mô ?
Cả vũ trụ tan theo ngày Phán Xét,
Là khủng khiếp cả Trời Đất tiêu diệt.

mục lục:

tựa

[hương thơm:](#)

1.đà lạt trắng mờ/ 2.tối tân hôn/ 3.huyền ảo/ 4.mùa xuân chín/ 5.thi sĩ chàm/ 6.mơ hoa/
7.sáng trắng/ 8.say nắng/ 9.thời gian/ 10.cao hứng/ 11.đàn ngọc/ 12.đây thôn vỹ dạ/
13 ghen/ 14.lưu luyến

[mật đắng](#)

15.những giọt lệ/ 16.cuối thu/ 17.thao thức/ 18.hãy nhập hồn em/ 19.khói hương tan/
20.đôi ta/ 21.sâu vạn cổ/ 22.muôn năm sâu thăm/ 23.dấu tích

[máu cuồng và hồn điên](#)

24.trường tương tư/ 25.hồn là ai/ 26.biển hồn ta/ 27.sáng láng/ 28.ngủ với trăng/ 29.say
trăng/ 30.rượt trắng/ 31.trăng tự tử/ 32.chơi lên trăng/ 33.một miệng trăng/ 34.rướm máu/
35.trút linh hồn/ 36.ước ao/ 37.hồn lia khỏi xác/ 38.siêu thoát/ 39.cô liêu/ 40.người ngọc/
41.cô gái đồng trinh/ 42.ngoài vũ trụ

